Hồi thứ ba mươi sáu
Tiết Kế Nguyên đi chơi địa phủ
Chung Vương hậu tấu khải về triều

Nói về Chung hậu trá bại, chạy được một đỗi xa, ngó lại không thấy Tiết Côn đuổi theo, mới nghĩ rằng:

– Thằng sơn tặc này nếu mình không làm nhục nó, thì nó không chịu đuổi theo.

Nghĩ vậy bèn quầy ngựa lại kêu rằng:

– Bớ Tiết Côn, mày là một thằng tham sinh quý tử, vậy mà cũng xưng là sơn trại đại vương, ta đây pháp lực cao cường, giết mày như vậy cũng không có tiếng, vậy để ta nói cho mà nghe, lần thứ nhất bị dây tiên trói, lần thứ nhì mắc kẹt trong cội tòng, lần thứ ba chết trôi chết nổi giữa sông, ta cũng đã nhân lòng cứu tử, đi đang lúc bình thường vô sự, mấy khi xưng bá xưng hùng, mới cùng ta một trận giao phong, mười hai nước đều biết mày là một thằng vô dụng.

Tiết Côn nghe nói phừng phừng nổi giận mắng hét om sòmn chỉ mặt Chung hậu mà nói rằng:

– Bớ con bà chằng, ta chẳng giết được mày, không phải là người hảo hán.

Nói rồi cầm thương đâm đại. Chung hậu cũng lẹ tay gạt đỡ, hai ngựa giao kề, đánh vùi hơn trăm trận. Chung hậu thấy Tiết Côn mặt giận hầm hầm, nên cứ giả đò thua sút, làm cho Tiết Côn có ý khi dễ mà đuổi theo, bèn đánh cầm chừng đến sáu bảy chục hiệp nữa.

Chung hậu giả ngăn đỡ không lại, bèn quất ngựa chạy ro, Tiết Côn quên sự quanh co, cứ giục ngựa đuổi nà theo Chung hậu. Chung hậu xem thấy cả mừng, kịp niệm chân ngôn, hóa ra một tòa cổ miếu, rồi tàng hình di mất, Tiết Côn theo tới đó mà không thấy tăm hơi, đi bốn phía truy tầm, thấy dấu chân ngựa vào trong miếu, Tiết Côn sẵn giận chạy kiếm dáo dác tư bề, thấy cổ miếu hương tàn khói lạnh, vách rả rêu in, ngó vậy giật mình đi qua phía khác, lại thấy tòng xanh bá tốt, đào thắm liễu non, trước có bụi Huỳnh Sa, sau có cầu bắt qua đi qua bên núi khác, lại có đường đi thẳng rẵng, về sơn trại cũng gần.

Tiết Côn bèn giục ngựa đi lần lần, qua khỏi cầu một đỗi, rồi ngó lại cỗ miếu đâu không thấy, trời lại tối như ban đêm, gió thổi một cách lạnh lùng, cả mình đều rởn óc.

Thì may đâu lại gặp một người, cao lớn hai trượng dư, mặt giống như thoa vàng, mình mang đồ trắng lốp, hình dung xem rất cổ quái, mặt mày thấy cũng thảm sầu, Tiết Côn mới nghĩ rằng:

– Vì chưng theo Chung Vô Diệm, mới gặp con quỷ vô thường.

Tiết Côn nghĩ như vậy, rồi nhắm mắt đi qua tới ngã ba đứng lại, ngựa đã đi không nổi, té nhủi xuống một khi, quỷ đâu chạy tóe tứ vi, cầm chiên hồn sách đè ra trói cổ. Quỷ vô thường nói:

– Mày là thằng ăn cướp, nay số đã mãn rồi, vua Diêm Vương sai ta đi bắt hồn về âm ty trị tội.

Nói rồi nắm dây lôi kéo. Tiết Côn khi ấy cũng mê man, đi dọc đường xem thấy hai bên kẻ lớn người nhỏ, la khóc vang dậy, đều chỉ vào mặt mình nói rằng:

– Thằng này hồi nó ở trên dương thế làm chủ trại Triệt Long, đã hiếp vợ hại chồng, lại đốt nhà lấy của, nay nó đã tới số, mau phải thường mạng cho ta.

Tiết Côn nghe nói thì thất thanh hồn vía, mới nghĩ rằng:

– Mình mới đánh với với con Chung xú phụ đây, làm sao mà thác xuống âm ty như vậy? Người đời danh lợi cũng chẳng làm gì, uổng một kiiếp anh hùng cái thế, nếu hồi sống biết cơ quan như vầycũng không nên ăn cướp làm gì.

Và vừa đi vừa nghỉ, bỗng đâu lũ quỷ áp ra, kẻ thì cướp thương, người thì giành ngựa, đứa thì xiết giáp, thằng thì lấy khôi. Vô thường lại cầm dây lôi kéo, đánh thôi xơ vơ xửng vửng, dẫn đi hết mấy tầng địa ngục, thấy nhiều chuyện ghê gớm, kẻ thì không áo không quần, người thì bị vạc dầu cưa xẻ, có kẻ bị cầm dao cắt lưỡi, lại có người phải bỏ cối mà xay, thảy đều là những người không thảo không ngay, với mấy bọn lừa thầy phản bạn, ở dương thế tưởng là quấy phá, xuống âm ty không mảy không sai. Lúc này quỷ vô thường lại dẫn lên coi một cái đài cao có hơn trăm trượng và cắt nghĩa rằng:

– Ấy là vọng hương đài, người ta chết được bảy ngày cho lên đó dòm về quê quán.

Kẻ lên người xuống vô số hằng hà. Tiết Côn lên tới từng thứ ba, thấy núi Triệt long như vẽ, cao thấp mấy tòa sơn trại, những là Phân kim đình và Tụ Nghĩa Đường, còn lâu la qua lại lăng xăng, chỗ đánh bạc, đánh cờ nơi uống trà, uống rượu. Tiết Côn thấy vậy như cầm đao cắt ruột lụy ứa hai hàng, châu rơi lả chả, chua xót trăm bề, không hề mong hiệp mặt tớ thầy, khó nỗi gặp vui vầy bạn tác.

Quỷ vô thường khi ấy thấy Tiết Côn khó lóc, lại thêm sỉ nhục nhiều lời, dẫn đi một hơi đã tới Sum la điện. Hai bên những Ngưu đầu mã diện, tay cầm đồ hình ccụ dữ dằn. Vua Diêm vương phân đóan phân minh, đài nghiệp kính tỏ soi thiện ác.

Khi quỷ dẫn Tiết Côn vào quỳ trước sân rồi, vua Diêm Vương truyền cho phán quan, đem tra sổ bộ, Phán quan vâng lệnh, vội vàng xét hết những điều gian dối rồi tâu lại rằng:

– Tiết Côn vẫn đà đáng tội, đã giết người còn lại đốt nhà, già trẻ cũng không tha, quân dân đều bị giết, thật một tay ác nghiệt, tội đáng bỏ vạc dầu.

Diêm Vương nghe tấu gật đầu, liền truyền cho Dạ xoa cứ phép. Quỷ dạ xoa phụng chỉ, nắm tóc Tiết Côn xốc đi, vừa bước ra trước sân chầu, may đâu có Tinh Quân đi tới, Diêm Vương xuống ngai tiếp rước. Quỷ Dạ xoa trà nước lăng xăng.

Tiết Côn khi ấy xem thấy, không biết Tinh Quân ấy là vị nào mà được tiếp rước như vậy, bèn xem kỹ lại, thật là Chung nương nương, mới nghĩ thầm rằng:

"Hồi ta còn ở dương thế, đánh với nó bốn năm phen. Cớ làm sao ta mới chết xuống đây, mà nó cũng chết theo như vậy? Không biết nó là gì mà Diêm Vương làm lễ đãi, còn quỷ tốt cũng sợ hãi lăng xăng."

Khi Tiết Côn đang suy tính, quỷ tốt thấy miệng nói lẩm bẩm mới hỏi:

– Thằng kia mày nói gì đấy, có biết vị Tinh Quân đó là ai không?

Tiết Côn đáp:

– Vợ của Tề Tuyên Vương, tên là Chung Vô Diệm, chớ ai mà ta chẳng biết.

Tiết Côn nói chưa dứt tiếng, Quỷ tốt đã vả miệng, rồi nói rằng:

– Đồ Sơn tặc vô tri, sao mày dám kêu xách mé? Ấy là Mão Đoan Tinh giáng thế, để mà phó tá Tề Vương.

Tiết côn nói:

– Ta có biết Mão Đoan Tinh là ai đâu, nghe chúng kêu là Chung Vô Diệm.

Quỷ tốt lại vả luôn ba bốn vả nữa, Tiết Côn nổi nóng nói rằng:

– Bọn quỷ tốt này ác thật, đại trượng phu ở đời, đáng việc nói thì nói, dầu có chết cũng cam, tao đã bị trói bị giam, bây cứ theo đánh theo vả.

Quỷ tốt nói:

– Tao đánh mày như vậy là làm phúc cho mày.

Tiết Côn nói:

– Bây làm phúc cái gì mà đánh vả, nếu bây giờ rộng lượng hóa cho ta khỏi chết mới hay.

Quỷ tốt nói:

– Vậy là mày không biết, để tao nói cho mà nghe. Mão Đoan Tinh sinh trưởng ở Diêu Trì. Đệ tử bà La Sơn thánh mẫu, giáo chủ u minh đều kiêng vị, thần thông pháp lực vô cùng! Như mày muốn thoát khỏi vạc dầu kia, thì phải cầu người cứu giúp. Thiên đường với địa ngục, cách nhau chẳng bao xa, như mày nghe lời ta, họa may mới khỏi bị nấu.

Đương lúc quỷ tốt nói chuyện với Tiết Côn nghe Diêm Vương truyền lệnh đem Tiết Côn ra hành hình. Quỷ tốt vâng chỉ xúm lại khiêng Tiết Côn đem đi, đến nơi thì thấy dầu đương sôi sùng sục, lửa đã hực phừng phừng, Tiết Côn thấy vậy thất vía hồn kinh, cả kêu Chung quốc mẫu nói rằng:

– Xin từ bi hỉ xả, cứu khỏi chết phen này, trông ơn Quốc mẫu ra tay,rồi sẽ có ngày báo đáp.

Chung hậu nghe kêu, truyền quỷ tốt đình lại dẫn vô, ra mắt Diên Vương, Tiết Côn quỳ trước sân chầu, lạy tạ muôn ơn cứu mạng Chung hậu nói:

– Ta đã mấy lần dụ dỗ khuyên mi đầu hàng, trên trời có tam quan, dưới đất có thập điện, mi thề rồi lại phản, nhý vậy đã mấy phen thọ tội âm ty, sao biết ta kêu réo. Bởi vì mày thề dối tới kiếp chết mới hay, mi bây giờ muốn tính lẽ nào có Diêm Vương làm chứng.

Tiết Côn quỳ lạy và thưa rằng:

– Sâu bọ cũng còn muốn sống, huống chi một giống loài người, tôi xin theo Quốc mẫu cầm roi đền ơn thọ, lập công cùng triều đình, bỏ hết sự lỗi lầm ngày trước, nếu có sai ngoa thì muôn kiếp luân hồi, chốn phong đô chẳng được làm người, thân trâu ngựa đời đời kiếp kiếp, xin Diêm Vương soi xét cho cứu tử hồi sinh.

Chung hậu cả mừng, niệm mấy tiếng châm ngôn, Tiết Côn tỉnh hồn trương hai con mắt ra ngó. Sum la đâu mất, Diêm chúa cũng không, một mình quỳ giữa đồng, bốn bề đều là cây cỏ, thương ngựa còn đó. Tiết Côn liền lên ngựa đứng đó ngơ ngẩn và nghĩ rằng:

– Thật là pháp lực cao cường, hóa làm Diêm Vương thập điện, thần thông biển hiện, xuất quỷ nhập thần, đầu phục đi cho rồi, kẻo để lâu mang họa.

Nghĩ như vậy liền quỳ xuống lạy tạ xin cải tà quy chính, bó thân về với triều đình sớm khuya chầu chực minh quân, bỏ các việc cường đồ nghịch đảng. Chung hậu cả mừng. Liền xuống ngựa đỡ dậy và nói rằng:

– Tướng quân miễn lễ, bây giờ phải trở về sơn trại, mà sắp đặt cho xong.

Tiết Côn tạ ơn, rồi lên ngựa đi theo Chung hậu trở về sơn trại. Khi về tới Tụ Nghĩa Đường, Tiết Côn truyền lệnh cho bốn tên đầu mục dắt bọn lâu la ra triều bái tung hô quốc mẫu, rồi bày yến tiệc, sai lâu la qua dinh Tề rước mời các đại tướng qua dự tiệc. Khi yến ẩm xong xuôi, mở hết mấy kho lương thảo bạc vàng, cấp phát cho bọn lâu la và ra lời dụ rằng:

– Như ai muốn đi theo đầu Tề thì đi, bằng không thì cho lương tiền đem về làm ăn nuôi vợ, con.

Còn dư bao nhiêu lương thảo thì đóng vào xe chở theo. Khi sắp đặt xong xuôi đốt hết sơn trại, kéo lâu la xuống núi, thẳng tới Tề dinh. Chung hậu lại dặn Tiết Côn rằng:

– Tướng quân có về, chừng triều kiến quân vương xong rồi, như người có phong cho quan tước chi, bất kỳ là lớn nhỏ, cũng đừng có tạ ơn, chờ chừng nào ai gia ám hiệu chịu cho, rồi sẽ lạy tạ.

– Tiết Côn vâng mệnh tạ ơn. Chung hậu liền truyền lệnh ban sư, tam quân đều bạt trại, kéo binh về kinh thành mừng rỡ.

Đây nói về Tuyền Vương đang lúc lâm triều. Văn võ triều bái rồi xảy có quan Huỳnh Văn vào tâu rằng:

– Nay Chung quốc mẫu bình phục được Tiết Côn đã thu binh phản hồi cách hoàng thành chẳng xa, xin Thánh hoàng định đoạt.

Tuyên Vương nghe tâu liền truyền cho văn võ, hộ giá thân nghinh, ra khỏi hoàng thành, tới chỗ trường đình đợi rước. Quân thị vệ vâng lệnh, sắm sửa long xa phụng tán, rồi Tuyên Vương ngự đến Dịch đình tạm nghỉ. Còn Chung Quốc mẫu lúc này kéo binh về gần tới đó, có quân thám tử trở lại báo rằng:

– Có thiên tử ngự giá thân chinh và văn võ bá quan đông lắm, còn đợi ở nơi Dịch đình, nên chúng tôi phải tâu lại cho mẫu hoàng được rõ.

Chung hậu nghe bảo thì cười thầm nghĩ rằng:

– Tuyên Vương thật có mưu sâu, biết ta vì nước vì dân và lắm công lao khổ, nên cực chẳng đã phải làm bộ như vậy, chớ trong lòng thật là không muốn thấy mặt.

Nghĩ rồi truyền quân đi hưỡn hưỡn lại sau, bổn thân cưỡi ngựa về trước, và bảo Tiết Côn hộ giá theo mình. Khi tới Dịch đình, Tuyên Vương bước ra nghinh tiếp, cầm tay Chung hậu nói rằng:

– Ngự thê, chinh Đông, Tây phạt làm cho xã tắc bình an, Trẫm rất đỗi cảm đội ơn vô cùng.

Chung hậu tâu:

– Bởi nhờ Hồng đức của Thiên nhan, chớ thần hậu có tài năng gì đâu, mà dám nhận lời khen như vậy?

Kế đó, Chung hậu đem việc đánh phục Tiết Côn, thuật lại cho Tuyên Vương nghe, rồi kêu Tiết Côn tới trước cẩm đình, mà triều bái Thiên tử, Tiết Côn vâng chỉ, tung hô ba tiếng và lạy hai mươi bốn lạy xong rồi. Tuyên Vương truyền cho bình thân. Tiết Côn tạ ơn đứng lại một bên. Thiên tử mới xem diện mạo Tiết Côn thì thấy mày cọp, mắt rồng, mặt tròn, tai lớn, mình thì ngàn khôi ngân giáp, lẫm lẫm oai phong, bèn khen thầm rằng:

– Nếu được tướng này phó tá giang sõn, rất đáng một vị Tề triều lương đống.

Khen rồi lại hỏi Chung hậu rằng:

– Vậy chớ ngự thê đã phong thưởng cho gã làm chức chi hay chưa?

Chung hậu thưa:

– Việc triều đình tước lộc, phải chờ lệnh bệ hạ phong cho, chớ thần thiếp đâu dám tự chuyên quyền điều ấy.

Tuyên Vương khen phải và nói rằng:

– Như vậy để về triều sẽ hay.

Chung hậu cũng gật đầu liền truyền quân hộ giá thương trình, vua Tuyên Výõng ngồi trong long xa. Chung hậu thì đi phụng kiệu, Tiết Côn cưỡi con Bát sơn ngọc mã, cùng bá quan hộ giá theo sau, thẳng về kinh thành, tới Kim Loan điện, hai vợ chồng ngồi trên long đôn, bá quan bái hộ xong rồi, vua truyền chỉ cho Tiết Côn vào mà phong tước. Tiết Côn tới trước Kim Loan điện triều bái, Tuyên Vương liền phán rằng:

– Tiết Côn nay đã cải tà quy chính, quyết lòng phò tá quả nhân, trẫm phong cho làm chức phó tổng binh, khá tận trung báo quốc.

Tiết Côn liếc thấy Chung hậu chưa ra ám hiệu cứ đứng hoài, chưa chịu tạ ơn; vua Tuyên Vương lại phán:

– Thôi để trẫm phong cho làm Binh mã đại nguyên soái, chờ có công lao với nhà nước rồi trẫm sẽ phong cho dự tước công hầu.

Tiết Côn cũng đứng một hồi lâu, chưa chịu tạ ơn Thiên tử. Tuyên Vương thấy vậy lấy làm lạ mới nói rằng:

– Việc này giao cho ngự thê phân xử, vì trẫm chưa rõ căn do, làm sao đã phong quan to, mà gã còn hiềm chức nhỏ?

Chung hậu nói rằng:

– Vốn thánh thượng chưa rõ, tôi xin phân lại tỏ tường, vì đương khi hội chiến trường, thần hậu đã thu làm nghĩa tử.

Tuyên Vương nghe rõ mới nói rằng:

– Như vậy trẫm phải phong cho gã làm Đông Lộ vương điện hạ, tứ tính theo họ Điền, truyền Công bộ công quan, kiếm phủ đệ cho Vương nhi cư trú.

Tiết Côn khi ấy liếc thấy Chung hậu đã ra ám hiệu, vội vàng quỳ xuống sân chầu, lạy tạ ơn Thiên tử. Tuyên Vương lại truyền chỉ bày tiệc hạ công, khao thưởng tướng sĩ rồi bãi chầu, ai lui về dinh nấy